

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 813/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Nemocnice s poliklinikou Považská Bystrica, Nemocničná 986, Považská Bystrica, zastúpenej Advokátskou kanceláriou L&B Legal Services, s. r. o., Námestie A. Hlinku 36/9, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Lucia Bušfy, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoPr 3/2013-129, 4 CoPr 4/2013 z 13. februára 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Nemocnice s poliklinikou Považská Bystrica o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2014 doručená sťažnosť Nemocnice s poliklinikou Považská Bystrica, Nemocničná 986, Považská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej pôvodne advokátkou JUDr. Luciou Bušfy, Námestie A. Hlinku 36/9, Považská Bystrica (od doručenia oznámenia o zmene právneho zástupcu ústavnému súdu 8. júla 2014 zastúpenej Advokátskou kanceláriou L&B Legal Services s. r. o., Námestie A. Hlinku 36/9, Považská Bystrica, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Lucia Bušfy), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoPr 3/2013-129, 4 CoPr 4/2013 z 13. februára 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 20. 09. 2012 bol podaný v predmetnej právnej veci prostredníctvom splnomocneného zástupcu navrhovateľa návrh o určenie trvania pracovného pomeru a o vyplatenie náhrady mzdy na Okresný súd Považská Bystrica, pričom v tejto veci bol sťažovateľ v pozícii odporcu. Po vykonanom dokazovaní vydal konajúci súd medzitémny rozsudok sp. zn.: 10 Cpr/2/2012-92 zo dňa 04. 03. 2013, ktorým rozhodol, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu (sťažovateľa) naďalej trvá, a teda, že odporca (sťažovateľ) je povinný naďalej zamestnávať navrhovateľa na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31. 07. 2007 a dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 22. 07. 2008.

Vzhľadom k tejto skutočnosti som prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu navrhovateľa podal v zákonom stanovenej lehote dňa 18. 03. 2013 odvolanie proti tomuto medzitémnemu rozsudku. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn.: 4 CoPr/4/2013-129 zo dňa 13. 02. 2014 medzitémny rozsudok Okresného súdu v Považskej Bystrici potvrdil.

Vzhľadom na to, že krajský súd v konaní sp. zn.: 4 Co Pr/3/2013 rozhodol o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa bez toho, aby sa vysporiadal s mnou podaným odvolaním a so skutočnosťami, ktoré som uviedol na podporu mojich tvrdení, ako i bez toho, že by mnou podané odvolanie relevantne právne vyhodnotil, porušil moje základné

právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky ako i právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za porušenie môjho základného práva považujem nasledovné konanie Krajského súdu v Trenčíne a nižšie uvedené skutočnosti:

Ja sťažovateľ som odvolanie voči rozsudku prvostupňového súdu odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení svojho rozhodnutia rozvinul podstatu odvolacieho dôvodu, ktorým som ja sťažovateľ odôvodnil svoje odvolanie – § 205 ods. 2 písm. f) OSP, pričom v zásade uviedol, že nebola naplnená skutková podstata tohto dôvodu odvolania, a teda rozsudok okresného súdu bol odvolacím súdom potvrdený, pretože je podľa odvolacieho súdu vo výroku vecne správny.

S takýmto záverom Krajského súdu v Trenčíne, ako ani s odôvodnením predmetného rozsudku, sa ja sťažovateľ nemôžem v žiadnom prípade stotožniť, a to z nasledovných dôvodov:

Mnou podané odvolanie som odôvodnil dôvodmi na odvolanie uvedenými v § 205 ods. 2 písm. f) OSP:

„rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“...

Podľa môjho právneho názoru z vyššie uvedených skutočností je nanajvýš zrejmé a evidentné, že súdy oboch stupňov pochybili, predovšetkým ale súd druhého stupňa, ktorý sa mnou podaným odvolaním dostatočne nezaoberal, mnou uvádzané dôvody z odvolania a argumenty, ako ani celú podstatu sporu vôbec nepochopil a len účelovo a formálne zopakoval výsluch účastníkov bez toho, aby sa reálne a kvalifikovane vysporiadal s rozpormi vo výpovediach navrhovateľa a svedka. Zarážajúca na tomto konaní je predovšetkým tá skutočnosť, že práve výpovede navrhovateľa a svedka uznal súd za rozhodujúce dôkazy, ktorými mal podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ uniesť dôkazné bremeno.

V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu v Trenčíne absentuje akékoľvek vysvetlenie mnou uvádzaných námietok voči dôveryhodnosti výpovedí navrhovateľa a svedka, pričom súd na strane 13 v závere prvého odseku iba stroho konštatuje, že: „Výpoveď navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za pravdivú, výpoveď štatutárneho

zástupcu odporcu vyhodnotil... ako nepravdivú... Výpoveď svedka [REDACTED] bola presvedčivá, svedok sa vyjadroval s istotou, bez váhania odpovedal na otázky odvolacieho súdu.“

Podľa môjho názoru nemožno v danej veci v žiadnom prípade hovoriť o splnení požiadaviek na riadne a dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré sú stanovené jednak Európskym súdom pre ľudské práva ako aj európskymi ústavnými súdmi (vrátane Ústavného súdu SR). Nesplnenie týchto požiadaviek by malo mať za následok zrušenie súdneho rozhodnutia Ústavným súdom SR z dôvodu porušenia zákonného práva na súdnu ochranu upraveného v

l. 46 Ústavy Slovenskej republiky ako i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Napriek tomu, že v odvolaní voči rozsudku prvostupňového súdu som na nesprávnosť záverov okresného súdu z viacerých hľadísk poukázal, odvolací súd sa s mojimi argumentmi a pripomienkami nijako nevysporiadal a týmito sa vôbec nezaoberal, ale sa iba stroho stotožnil s tvrdením okresného súdu. Výsledkom tohto konania Krajského súdu v Trenčíne je absolútne nepochopenie mojej právnej veci a podstaty celého sporu!

Záveru konštatované v rozhodnutí okresného súdu a potvrdené druhostupňovým súdom považujem za svojvôľu oboch súdov, čo je priamym ohrozením právnej istoty účastníkov konania a nebezpečným precedensom do budúcnosti.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa obmedzil výlučne na stručné zhrnutie rozsudku súdu prvého stupňa, pričom sa vôbec nevysporiadal s celým radom mnou tvrdených skutočností...

Odvolací súd sa pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezmienal o spôsobe, akým sa vysporiadal s mojimi tvrdeniami uvedenými v odvolaní:

Ide predovšetkým o zjavne rozporné vyjadrenia navrhovateľa počas celého prvostupňového konania...

Vysvetlenie a posúdenie hodnovernosti, ako aj dôvodov... meniacich sa postojov navrhovateľa Krajský súd pri posudzovaní odvolania úplne opomenul, a to napriek tomu, že ide o argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci samej najpodstatnejšie a zásadné...

Napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti spomenuté atribúty kvalitného a spravodlivého súdneho rozhodnutia v žiadnom prípade nespĺňa.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„1. Základné právo na súdnu ochranu Nemocnice s poliklinikou Považská Bystrica upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 4 CoPr/3/2013 (Rozsudkom sp. zn. 4 CoPr/4/2013-129 zo dňa 13. 02. 2014) porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 CoPr/4/2013-129 zo dňa 13. 02. 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Nemocnici s poliklinikou Považská Bystrica priznáva finančné zadostučinenie 5.000,00 EUR (slovom päťtisíc eur), ktoré jej je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Nemocnici s poliklinikou Považská Bystrica priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 EUR (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov), ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Lucie Bušfy do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným,

ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd v napadnutom rozsudku

- pochybil, pretože sa dostatočne nezaoberal jej podaným odvolaním,
- nepochopil uvádzané argumenty a podstatu sporu, pričom len účelovo a formálne zopakoval výsluch účastníkov konania, opomenul argumenty, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci samej najpodstatnejšie a zásadné,
- nesplnil požiadavky na riadne a dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a preto je aj napadnutý rozsudok krajského súdu svojvoľný a neodôvodnený a nespĺňa atribúty kvalitného a spravodlivého súdneho rozhodnutia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti a neodôvodnenosti napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré

jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadné oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00,

II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V podstatnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu sa uvádza:

«Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na odvolacom pojednávaní [§ 212 ods. 1, § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p.], doplnil dokazovanie zopakovaním výsluchu účastníkov, výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], oboznámením pracovnej zmluvy, dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 30. 09. 2011, výpovede zo dňa 25. 09. 2011, spisu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn 4 Cpr/1/2011 a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní odporcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky odporcu sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní po zopakovaní dokazovania totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva:

Prejednávanú vec treba i v súčasnej dobe posudzovať – vzhľadom k tomu, že navrhovateľ si uplatnil nárok na určenie, že pracovný pomer u odporcu naďalej trvá od 01. 10. 2011 a na zaplatenie náhrady mzdy od 01. 10. 2011 do 30. 09. 2012 podľa zák. č. 311/2001 Z. z., Zákonníka práce v znení platnom do 31. 12. 2012 – ďalej len „Zákonník práce“.

Podľa § 80 Zákonníka práce pri neplatnej dohode o skončení pracovného pomeru sa postupuje pri posudzovaní nároku zamestnanca na náhradu ušlej mzdy obdobne ako pri neplatnej výpovedi danej zamestnancovi zamestnávateľom. Zamestnávateľ nemôže uplatňovať nárok na náhradu škody pre neplatnosť dohody.“

V ďalšej časti rozsudku krajský súd cituje relevantné ustanovenia Zákonníka práce (§ 79 ods. 1 a § 79 ods. 3).

„Rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou, alebo iným zákonom stanoveným spôsobom je neplatné (a nemá žiadne právne účinky) len vtedy, ak bola jeho neplatnosť určená právoplatným súdnym rozhodnutím vydaným v konaní podľa ust. § 77 Zákonníka práce.

I keď bola právoplatným rozhodnutím súdu vyslovená neplatnosť rozviazania pracovného pomeru zamestnávateľom, nemusí pracovný pomer ďalej pokračovať; pracovný pomer účastníkov ako vyplýva z vyššie uvedených ustanovení naďalej trvá len vtedy, ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, nastáva napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru právna fikcia rozviazania pracovného pomeru dohodou.

Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru naďalej zamestnával, je jednostranným právnym úkonom zamestnanca, adresovaný zamestnávateľovi, ktorý ku svojej platnosti nevyžaduje písomnú formu; prejav zamestnanca môže byť urobený konaním alebo opomenutím, môže sa stať tiež výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel zamestnanec prejavíť...

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ bol zamestnancom odporcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31. 07. 2007 a dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 22. 07. 2008. Navrhovateľ pracoval vo funkcii vedúceho technicko-prevádzkového odboru. Na základe rozhodnutia štatutárneho zástupcu odporcu – riaditeľa o znížení stavu zamestnancov zo dňa 22. 09. 2011 bola navrhovateľovi daná výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 25. 09. 2011, ktorú si navrhovateľ prevzal osobne dňa 29. 09. 2011. Pracovný pomer na základe výpovede mal skončiť uplynutím výpovednej doby podľa § 62 ods. 3 písm. a) Zákonníka práce dňom 30. 11. 2011. Navrhovateľ bol pri doručovaní výpovede vedúcim personálneho oddelenia Ing. Švecom zároveň poučený o možnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 76 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce dohodou s nárokom na tomu zodpovedajúce odstupné. Navrhovateľ túto ponúknutú možnosť využil a nasledujúci deň, t. j. dňa 30. 09. 2011 uzatvoril s odporcom dohodu o skončení pracovného pomeru, a to § 60 Zákonníka práce

v náväznosti na § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce – nadbytočnosť. Navrhovateľ sa v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4 Cpr/1/2011 domáhal určenia neplatnosti dohody o ukončení pracovného pomeru uzatvorenej dňa 30. 09. 2011. Okresný súd rozsudkom zo dňa 21. 11. 2011 č. k. 4 Cpr/1/2011-30 určil, že dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom zo dňa 30. 09. 2011 je neplatná. Na základe odvolania odporcu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 28. 06. 2012, č. k. 19 CoPr/1/2012-61 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21. 08. 2012. Z odôvodnenia citovaných rozhodnutí vyplýva, že súd vyhodnotil dohodu o skončení pracovného pomeru v zmysle § 49a Obč. zákonníka ako neplatný právny úkon urobený v omyle. Konštatoval, že navrhovateľ bol zo strany odporcu uvedený do omylu v tom, že pre odporcu je nadbytočný, v ktorom omyle potom aj uzatvoril dohodu o skončení pracovného pomeru. Po právoplatnom skončení konania o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru podal navrhovateľ dňa 20. 09. 2012 na súde prvého stupňa návrh na určenie, že jeho pracovný pomer u odporcu naďalej trvá od 01. 10. 2011 a odporca je povinný naďalej zamestnávať navrhovateľa na základe pracovnej zmluvy a súčasne sa domáhal zaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 01. 10. 2011 do 30. 09. 2012 vo výške 7200 eur.

Z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva, že nevyhnutným predpokladom trvania pracovného pomeru po neplatnom skončení pracovného pomeru je oznámenie zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával...

... Požiadavka zamestnanca, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával nie je splnená, ak zamestnanec podal na súde len žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ sa v konaní o určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru nedomáhal aj zaplatenia náhrady mzdy, bolo potrebné v danej veci skúmať, či navrhovateľ potom čo s ním odporca neplatne rozviazal pracovný pomer, oznámil odporcovi (či už ústne, alebo písomne), že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, najneskôr ale do právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bolo určené, že dohoda o skončení pracovného pomeru je neplatná.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku z týchto stanovísk a právnych názorov dôsledne vychádzal. Dokazovanie zameral na zistenie skutočnosti, či k oznámeniu požiadavky o ďalšom zamestnávaní navrhovateľa

voči zamestnávateľovi došlo alebo nie. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že medzi ním a riaditeľom nemocnice po doručení výpovede prebehol rozhovor, v rámci ktorého sa navrhovateľ domáhal ďalšieho pokračovania v zamestnaní u odporcu a tým bola naplnená podmienka vznesenia požiadavky v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal jednak z výpovede navrhovateľa, ktorý tvrdil, že po doručení výpovede z pracovného pomeru oznámil riaditeľovi nemocnice, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Za preukazujúcu skutočnosť, že navrhovateľ oznámil odporcovi, aby ho ďalej zamestnával považoval výpoveď svedka [REDACTED] za pravdivú a vierohodnú. Po takto vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že pracovný pomer zamestnávateľa u odporcu neskončil, tento naďalej trvá a preto medzitýmnym rozsudkom (správne má byť čiastočným, čo však na správnosť rozsudku nemá vplyv) uložil odporcovi povinnosť naďalej zamestnávať navrhovateľa na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31. 07. 2007 a dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 22. 07. 2008.

Odporca v podanom odvolaní namietol nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, poukazoval na rozporné tvrdenia navrhovateľa v priebehu konania, namietal vierohodnosť svedeckej výpovede [REDACTED] a nesprávne vyhodnotenie ďalších vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa, ktoré v konaní vyšli najavo.

Odvolací súd práve za účelom hodnotenia vierohodnosti výpovede účastníkov konania a svedka [REDACTED], považoval za potrebné v zmysle § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. zopakovať dokazovanie, ktoré bolo vykonané súdom prvého stupňa. Z výsluchu navrhovateľa na odvolacom pojednávaní bolo zistené, že po doručení výpovede dňa 29. 09. 2011 oznámil ústne riaditeľovi nemocnice, že trvá na tom, aby mohol naďalej pracovať u odporcu, pričom štatutárny zástupca odporcu mu povedal, že nemá pre neho prácu. Navrhovateľ poukázal na to, že odporca mal vedomosť o tom, že chce naďalej v nemocnici pracovať, keď odporca sám po právoplatnom skončení konania o neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru navrhol dohodu o urovnaní, v ktorej bolo konštatované, že jeho pracovný pomer naďalej u odporcu trvá. Štatutárny zástupca odporcu [REDACTED] trval na tom, že s navrhovateľom sa po doručení výpovede nerozprával o ďalšom zamestnávaní v nemocnici. Z výsluchu svedka [REDACTED] na odvolacom pojednávaní bolo zistené, že videl na chodbe riaditeľa nemocnice a navrhovateľa pri

spoločnom rozhovore, počul ako navrhovateľ žiadal riaditeľa, aby mohol v nemocnici ďalej pracovať s tým, že riaditeľ mu oznámil, že nemá pre neho prácu. Svedok uviedol, že taktiež mal záujem rozprávať sa s riaditeľom o ďalšom zamestnávaní, potom čo s ním odporca rozviazal pracovný pomer, avšak keď počul rozhovor medzi navrhovateľom a štatutárnym zástupcom odporcu, otočil sa a za riaditeľom už nešiel. Výpoveď svedka [REDACTED] bola odlišná v porovnaní s jeho výpoveďou pred súdom prvého stupňa v oznámení termínu konania rozhovoru medzi navrhovateľom a štatutárnym zástupcom odporcu, keď na odvolacom pojednávaní tvrdil, že to bolo niekedy začiatkom októbra 2011, pričom na súde prvého stupňa uvádzal, že to bolo koncom septembra. Odvolací súd však tento rozpor vo výpovedi svedka s prihliadnutím na odstup času, kedy malo dôjsť k rozhovoru medzi navrhovateľom a riaditeľom nemocnice, nepovažoval za dôvod spochybnenia vierohodnosti svedeckej výpovede [REDACTED]. Odvolací súd vyhodnotil vierohodnosť výpovede účastníkov konania a svedka s prihliadnutím k spôsobu, akým účastníci a svedok odvolaciemu súdu oznamovali zisťované skutočnosti a tiež prihliadol na ďalšie rozhodujúce skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo. Výpoveď navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za pravdivú, výpoveď štatutárneho zástupcu odporcu vyhodnotil s prihliadnutím k ďalšiemu vykonanému dôkazu – návrhu dohody o urovnaní zo dňa 24. 08. 2012, medzi ktorými dôkazmi je logický rozpor, ako nepravdivú. Výpoveď svedka [REDACTED] bola presvedčivá, svedok sa vyjadroval s istotou, bez váhania odpovedal na otázky odvolacieho súdu.

Odvolací súd po takto zopakovanom dokazovaní dospel rovnako ako súd prvého stupňa k záveru, že navrhovateľ v konaní preukázal, že po doručení výpovede z pracovného pomeru odporcovi oznámil, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Skutočnosť, že odporca mal vedomosť o tom, že navrhovateľ trvá na ďalšom zamestnávaní vyplýva aj z návrhu dohody o urovnaní vypracovanej odporcom, v ktorej odporca konštatuje, že pracovný pomer medzi ním a navrhovateľom naďalej trvá. Odporca v konaní sám uvádzal, že po právoplatnom skončení konania o určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru mal záujem dohodnúť sa s navrhovateľom na skončení pracovného pomeru dohodou ku dňu 24. 08. 2012, avšak po oboznámení sa s novým judikátom NS SR 2 Cdo 81/2010 z 31. 01. 2012 svoje stanovisko zmenil. Skutočnosť, že navrhovateľ mal záujem u odporcu pracovať nepriamo vyplýva aj z toho, že po dátume, kedy malo dôjsť

k skončeniu pracovného pomeru (30. 09. 2011) sa ihneď nezamestnal a, pracovný pomer s novým zamestnávateľom uzatvoril až 02. 04. 2012. Na základe takto vykonaného dokazovania aj odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že pred právoplatným skončením konania o neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru požiadal odporcu, aby ho naďalej zamestnával. Z týchto dôvodov bolo odvolanie odporcu nedôvodné.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.»

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je svojvoľný, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval závery krajského súdu. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa vyrovnal so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k tomuto rozhodnutiu.

V nadväznosti na námietku sťažovateľky ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkom konania (m. m. I. ÚS 241/07).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (m. m. IV. ÚS 135/2012, II. ÚS 512/2010).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015